

či objektivní úlevu nebo osvobození, to jest ovšem otázkou jednotlivého případu. Žalovaný a Emilie Š. jsou, jak případně uvedl již odvolací soud s poukazem na rozh. č. 12333 Sb. n. s., dlužníky solidárními, nikoliv korreálními ve smyslu § 891 obč. zák. Jejich solidarita je tu jen potud, že závazek jednoho dlužníka zaniká, jakmile splnil druhý spoludlužník dlužný předmět. Z toho však ještě neplyne, že by postižní právo spoludlužníka, jenž splnil celý solidární dluh, bylo naprosto vyloučeno. Neboť, třebaže se ustanovení § 896 obč. zák. o postihu nehodí na souzený případ, mohl by splnivší spoludlužník vykonati své postižní právo proti druhému spoludlužníku, kdyby mu dokázal zavinění podle občanského zákoníka (§§ 1294 a násl. obč. zák.). Není proto vyloučeno, že by žalovaný mohl po zaplacení celé náhrady škody, k níž byl odsouzen, účinně uplatniti postižní nárok proti Emilii Š. potud, pokud by jí dokázal, do které výše ona škodu zavinila.

Podle tvrzení žalovaného chtěla žalobkyně uchrániti Emilii Š. jakéhokoliv placení, které by bylo v souvislosti s utrpěnou škodou, chtěla ji tudíž uchrániti i proti postižnímu nároku žalovaného. Tím by na sebe vzala závazek jen proti Emilii Š., ale nezabránila by tím, aby žalovaný nevykonal své postižní právo proti Emilii Š. Tomu by byla mohla zabrániti jen tím, kdyby se byla i proti žalovanému vzdala nároku na onu část náhrady škody, pokud ji zavinila Emilie Š., anebo kdyby se byla vzdala celého svého nároku i proti žalovanému. Neboť postižní právo žalovaného plyne z právního poměru, účinného jen mezi ním a Emilií Š., a nemůže proto žalobkyně nakládati postižním právem žalovaného bez jeho souhlasu. Z tvrzeného prohlášení však neplyne, že se žalobkyně vzdala nároku proti žalovanému, totiž že se vzdala nároku na solidární ručení žalovaného za celou škodu, a nezbavila ho tedy možnosti, aby uplatnil své postižní právo proti Emilii Š. Ke vzdání se práva (§ 1444 obč. zák.) se také vyžaduje, aby bylo dlužníkem přijato a aby se stal projev vůle k němu směřující na venek (rozh. č. 7562 Sb. n. s.). Tento předpoklad žalovaný ani netvrdil, poněvadž podle jeho tvrzení bylo prohlášení žalobkyně učiněno jen vůči Emilii Š. a nikoliv vůči němu. Nečinila-li žalobkyně žalovanému nabídku, že se vzdá nároku proti němu, nemohl ji ovšem ani přijmouti. Bylo-li tvrzené prohlášení žalobkyně vůči Emilii Š. učiněno jen v poměru mezi nimi dvěma, pak jest jejich věcí, jak se spolu vypořádají v případě, kdyby žalovaný svůj postižní nárok proti Emilii Š. s úspěchem provedl. Jest proto žalovaným tvrzené prohlášení žalobkyně pro souzený případ bezvýznamné a nebylo třeba prováděti o něm důkazy.

Čís. 16571.

Odhadní řízení exekuční (vlád. nař. č. 100/1933 Sb. z. a n.).

Kdo nabyt nemovitosti do dražby dané po zápisu poznámky zahájení dražebního řízení (§ 135 ex. ř.), jest oprávněn k rekursu v té míře, jako byl původní vlastník nemovitosti.

Byly-li proti určení odhadní ceny podány námitky, má exekuční soud o nich znovu rozhodnouti podle skutečného stavu v té době, kdy bylo vydáno usnesení, proti němuž námitky směřují.

K změnám, jež nastaly v době mezi vydáním usnesení o odhadní ceně a vydáním rozhodnutí o námitkách, lze přihlížeti jen za podmínek uvedených v § 142 ex. ř.

V řízení o námitkách lze přibrati nového znalce jen za podmínek § 34, odst. 2, písm. a) nebo c), odh. ř.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1937, R I 1428/37.)

V exekuční věci vymáhající věřitelky V-ské záložny proti povinnému Dr. Karlu Z. určil e x e k u č n í s o u d k námitkám vymáhající věřitelky a knihovni vlastnice nemovitostí do dražby daných, která nabyta nemovitostí těch po zahájení dražebního řízení, znovu jejich odhadní cenu. R e k u r s n í s o u d uložil k rekursu knihovni vlastnice Anny M. exekučnímu soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení doplnil řízení o podaných námitkách Anny M., přibera nového znalce oboru pozemkového vlastnictví, a aby znovu o nich rozhodl. D ů v o d y: Rekursní soud shledal, doplniv řízení opětným výsledkem znalce oboru hospodářství Josefa K., že jeho odhadní elaborát není spolehlivým podkladem pro určení odhadní ceny nemovitostí, neboť znalec při svém výsledku uvedl, že les č. kat. 518/2 ve V. odhadl nedopatřením na 5 h za 1 m² místo 15 h za 1 m², louky č. kat. 524/1 a 524/2 odhadl jako pastviny po 15 h za 1 m², ač — jak dodatečně zjistil — jde ve skutečnosti o louky v ceně 3.000 Kč za 1 ha, a stran lesa připustil, že jde o les šestiletý. Znalec kromě toho uvedl, že roku 1937 jsou ceny pozemků průměrně o 50% dražší nežli v r. 1935, kdy byl odhad prováděn, a ke kterému roku jeho odhad směřuje. Rekursní soud má za to, že nutno zjistiti cenu nemovitostí do dražby daných, jaká jest roku 1937, když napadené usnesení rozhodující o námitkách podle § 35 odh. ř. bylo vydáno dne 24. dubna 1937, třeba odhad byl proveden roku 1935 a odhadní cena byla určena původně již dne 19. října 1935, neboť je třeba, aby byla v dražebním řízení bezpečně zjištěna skutečná hodnota nemovitostí v době, kdy má býti dražba prováděna, a nikoliv hodnota nemovitostí v minulosti. Hledíc na to, že znalec Josef K. se dopustil ve svém elaborátu četných chyb, a sám uvádí, že odhadní cena $\frac{3}{4}$ nemovitostí vložky č. 81 poz. knihy V. má býti zvýšena o 1.303 Kč 95 h, že neodhadl vůbec hodnotu honebního práva, spojeného s držbou $\frac{3}{4}$ nemovitostí vložky č. 142 kat. území V., kterou nyní uvádí částkou 17.147 Kč, a že se ceny od doby provedení odhadu změnilly, a bude tedy nutno bezpečně zjistiti skutečnou hodnotu nemovitosti, což se nemůže státi bez přivzetí nového znalce oboru pozemkového vlastnictví, vyhověl rekursní soud rekursu. Na prvním soudě bude, aby přivzal nového znalce oboru pozemkového vlastnictví a dal přezkoumati a doplniti odhadní elaborát nemovitostí do

dražby daných, a aby na jeho podkladě znovu rozhodl o námitkách do určení odhadní ceny.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, aby o rekursu znova rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 135 ex. ř. má poznámka zahájení dražebního řízení mimo jiné i ten účinek, že povolená dražba může být provedena proti každému pozdějšímu nabyvateli do dražby dané nemovitosti. Vstupuje proto pozdější nabyvatel nemovitostí do všech práv a závazků, které měl dřívější vlastník nemovitostí z dražebního řízení zahájeného proti němu, a má proto i Anna M. jako nabyvatelka nemovitostí daných do dražby stejné právo k rekursu, jako měl původní vlastník oněch nemovitostí Dr. Karel Z.

Mylný je však názor rekursního soudu, že je třeba zjistiti onu cenu nemovitostí do dražby daných, jakou mají v době vydání rozhodnutí o námitkách proti odhadu podle § 35 odh. ř. č. 100/1933 Sb. z. a n., a nikoliv cenu v době vydání rozhodnutí o odhadní ceně oněch nemovitostí. V § 35, odst. 2, odh. ř. se sice praví, že na základě námitek proti odhadní ceně jest exekučnímu soudu znovu rozhodnouti o odhadní ceně, ale tím není míněno nové provedení o d h a d u, nýbrž značí to jen tolik, že exekuční soudce má přezkoumati své usnesení o odhadní ceně v mezích podaných námitek, takže námitky mají v té příčině nahraditi rekurs. A právě tak, jako rekursní soud může rozhodovati o rekursu jen podle skutečného stavu, jaký tu byl v době vydání napadeného usnesení, může i exekuční soudce přezkoumati své usnesení na základě vznesených námitek jen podle skutečného stavu v době vydání onoho usnesení. Kdyby měl při tom exekuční soud přihlížeti i k změnám skutečností, nastalým v mezidobí od vydání usnesení o odhadní ceně až do vydání rozhodnutí o námitkách, šlo by tu vlastně již o nový odhad, který lze však povolití jen za předpokladů uvedených v rozhodnutí č. 5399 Sb. n. s. O to však v souzeném případě nejde.

Jak exekuční soudce, tak i rekursní soud jest ovšem oprávněn doplniti řízení šetřením podle § 34, odst. 2, odh. ř., ale to se týká jen takových skutečností a takových poměrů, které tu byly anebo nastaly až do vydání usnesení o určení odhadní ceny.

Podle ustanovení § 34, odst. 3, odh. ř. může býti slyšen i nový znalec, avšak to jest dovoleno jen za předpokladu uvedeného v § 34, odst. 2, písm. a) nebo c), odh. ř. Těch předpokladů v souzeném případě však není. Rekursní soud nařídil příbrání nového znalce »z oboru pozemkového vlastnictví«, čímž mínil zřejmě znalce z oboru polního hospodářství (§§ 1 a 11, odst. 3, odh. ř.), a to na místě znalce Josefa K., poněvadž prý se uvedený znalec dopustil ve svém elaborátu četných chyb. Než tento znalec byl v dodatečném řízení znovu slyšen, chyby své opravil

a vysvětlil a jeho dodatečný posudek není ani nedostatečně odůvodněn, ani jinak nevzbuzuje pochybnosti o vyšetřené jím hodnotě odhadní. Zejména se jasně vyjádřil též o hodnotě honitby. Neshledává proto nejvyšší soud zákonného důvodu pro přibrání nového znalce z oboru polního hospodářství. Konaná šetření stačí tedy úplně k bezpečnému přezkoumání rozhodnutí exekučního soudu o námitkách proti určení odhadní ceny a bude proto na rekursním soudě, aby o rekursu Anny M. rozhodl věcně.

Čís. 16572.

Jestliže podle služební smlouvy byl zaměstnanec, ustanovený k prodeji v zaměstnavatelově prodejně, oprávněn prodávati též jiné zboží na vlastní účet a zisk z tohoto prodeje měl býti součástí ujednané mzdy za osmihodinovou pracovní dobu, má zaměstnanec nárok i na odměnu za práci přes čas, konanou při prodeji zboží na vlastní účet, a nemůže býti tato doba odpočítávána od pracovní doby, v níž prodával zboží pro zaměstnavatele, věděl-li zaměstnavatel o tom, že zaměstnanec pracoval přes osmihodinovou pracovní dobu.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1937, Rv II 959/37.)

Žalobkyně, jež byla u žalované firmy R. mlékárny, zapsaného společenstva s ručením omezeným v B., zaměstnána jako prodavačka v prodejně mléka od 16. dubna 1932 do 7. prosince 1936 za týdenní mzdu nejprve 100 Kč a od 19. srpna 1935 125 Kč, domáhá se na žalovaném zaměstnavateli zaplacení 27.640 Kč 50 h s přísl. za práce konané přes osmihodinovou dobu pracovní. Žalobě vyhověly co do částky 11.615 Kč 14 h s přísl. soudy všech tří stolic, nejvyšší soud uvedl v otázce v právní větě vytčené v

d ů v o d e c h :

V plenárním usnesení ze dne 21. června 1937, Pres 398/1937, uveřejněném ve Sb. n. s. č. 16217, vyslovil nejvyšší soud zásadu, že úmluva stran o odměně za práci přes čas podle zák. č. 91/1918 Sb. z. a n. není zakázána a že lze platně paušalovati i odměnu za takové práce beze zřetele na to, zda příslušné správní úřady práci přes čas povolily, čili nic. Zákon č. 91/1918 Sb. z. a n. nevyklučuje úmluvu stran, že odměna za práci přes čas jest zahrnuta v úhrnkově ujednané mzdě, a taková úmluva může se státi jako jiná úmluva nejen výslovně, nýbrž i mlčky podle § 863 obč. zák., při čemž jest přihlížeti k obyčejům a zvyklostem poctivého obchodu (Sb. n. s. č. 10226). Co do výše zvláštní odměny za práci přes čas jest podle § 1152 obč. zák. rozhodující především úmluva stran (Sb. n. s. č. 5537), a kdyby jí nebylo, je pokládati přiměřený plat za vymíněný, tedy aspoň přiměřený úplatě za práce zákonné (Sb. n. s. č. 6854 a 10076). Při tom jest míti na paměti, že odměna za-